

## บทที่ 5

### สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งในบทนี้จะเป็นการสรุป การอภิปรายผล และการให้ข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

#### 1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลัง จิตลักษณะและพฤติกรรมการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจและภาวะปกติ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยภูมิหลัง จิตลักษณะและพฤติกรรมการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ

#### 2. สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยภูมิหลังของนักศึกษา ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ มีดังนี้
  - 1.1 นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนรัฐบาล มีโอกาสอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน
  - 1.2 นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่า มีโอกาสที่จะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่านักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในระดับต่ำกว่า
  - 1.3 นักศึกษาที่ผ่านการสอบโดยทบวงมหาวิทยาลัย จะมีโอกาสอยู่ในภาวะรอพินิจมากกว่านักศึกษาที่ผ่านการสอบ โดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
  - 1.4 นักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย ได้ในลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่สี่ จะมีโอกาสอยู่ในภาวะรอพินิจมากกว่านักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย ได้ในลำดับต้น ๆ (ที่หนึ่ง สอง หรือสาม)
  - 1.5 นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์จะมีโอกาสอยู่ในภาวะรอพินิจมากกว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาศิลปศาสตร์
  - 1.6 นักศึกษาที่กู้เงินืมเรียนจะมีโอกาสอยู่ในภาวะรอพินิจมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้กู้เงินืมเรียน

## 2. ปัจจัยจิตลักษณะ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ ดังนี้

2.1 นักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจในคนสูงกว่า มีโอกาสที่จะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่า นักศึกษาที่มีความเชื่ออำนาจในคนที่ต่ำกว่า

2.2 นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า มีโอกาสที่จะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่ำกว่า

2.3 นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อมหาวิทยาลัย มีโอกาสที่จะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อมหาวิทยาลัย

## 3. ปัจจัยพฤติกรรมการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ ดังนี้

3.1 นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่งสูงกว่า มีโอกาสที่จะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่งที่ต่ำกว่า

3.2 นักศึกษาที่มีวิธีการทำงานที่ดีกว่า (มีวิธีการเรียนที่ดี) มีโอกาสที่จะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่า นักศึกษาที่มีวิธีการทำงานที่ด้อยกว่า

## 3. วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยปรากฏดังต่อไปนี้

### 3.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ถึง 4 คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาลัยอิสลามศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 3,772 คน

### 3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ถึง 4 คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวิทยาลัยอิสลามศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ จำนวน 115 คน และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนในภาวะปกติจำนวน 225 คน รวมทั้งสิ้น 340 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

#### 4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามประกอบด้วย 5 ส่วน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและปัจจัยภูมิหลัง
2. แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน
3. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. แบบวัดเจตคติที่มีต่อมหาวิทยาลัย
5. แบบวัดพฤติกรรมการเรียน

#### 5. คุณภาพของเครื่องมือ

ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. แบบวัดความเชื่ออำนาจในตน	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.73
2. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.88
2. แบบวัดเจตคติต่อมหาวิทยาลัย	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.88
3. แบบวัดพฤติกรรมการเรียน		
3.1 ด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่ง	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.80
3.2 ด้านวิธีการทำงาน	ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	.87

#### 6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยได้รายชื่อของนักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในภาวะรอพินิจและรายชื่อ นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะปกติที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ เตรียมไว้ไปแจกให้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองทั้งที่คณะที่นักศึกษาเรียนอยู่และหอพัก กรณี ที่ไม่พบนักศึกษาก็จะฝากแบบสอบถามไว้กับอาจารย์หรือเพื่อนของนักศึกษา แล้วกลับไปปรับคืน ภายหลัง

#### 7. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows ดังนี้

1. หาค่าร้อยละของนักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจและภาวะปกติ จำแนกตามภูมิหลัง
2. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จิตลักษณะและพฤติกรรมการเรียน ของนัก ศึกษา ที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจและภาวะปกติ
3. วิเคราะห์ปัจจัยภูมิหลัง จิตลักษณะและพฤติกรรมการเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในภาวะรอพินิจด้วยสถิติ Logistic Regression

## 8. สรุปผลการวิจัย

### 8.1 ภูมิหลังของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

พบว่านักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดเอกชน มีสัดส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจสูงกว่านักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดรัฐบาล (ร้อยละ 40.00 และ 32.80 ตามลำดับ)

ขณะเดียวกันพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คำนวณว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะปกติ (ร้อยละ 2.52 และ 2.83 ตามลำดับ)

ประเภทการสอบเข้ามหาวิทยาลัย พบว่านักศึกษาที่สอบโดยทบวงมหาวิทยาลัย มีสัดส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจสูงกว่านักศึกษาที่สอบโดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ร้อยละ 38.90 และ 29.20 ตามลำดับ)

ในขณะที่นักศึกษาที่สอบได้คณะหรือสาขาวิชาลำดับที่ 4 มีสัดส่วนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจสูงสุด รองลงมาคือ ลำดับที่ 3 ลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 (ร้อยละ 42.90, 40.30, 30.40 และ 22.50 ตามลำดับ)

สายการเรียนในมหาวิทยาลัย พบว่านักศึกษาที่เรียนสายวิทยาศาสตร์มีสัดส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจสูงกว่านักศึกษาที่เรียนสายศิลปศาสตร์ (ร้อยละ 41.40 และ 26.30 ตามลำดับ)

และพบว่านักศึกษาที่กู้เงินยืมเรียนและนักศึกษาที่ไม่กู้เงินยืมเรียนมีสัดส่วนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 33.30 และ 34.30 ตามลำดับ)

### 8.2 จิตลักษณะ และพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

พบว่านักศึกษาทั้งกลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจและในภาวะปกติ จะมีจิตลักษณะในด้านความเชื่ออำนาจในตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และเจตคติต่อมหาวิทยาลัยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.65 ถึง 3.81)

ขณะที่พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจและภาวะปกติ จะมีพฤติกรรมกรรมการเรียนด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่งในระดับปานกลาง และพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจจะมีพฤติกรรมกรรมการเรียนด้านวิธีการทำงานในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.50) แต่ทั้งนี้พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะปกติ จะมีพฤติกรรมกรรมการเรียนด้านวิธีการทำงานอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.65)

### 8.3 ปัจจัยภูมิหลัง จิตลักษณะ และพฤติกรรมกาเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจ

#### ปัจจัยภูมิหลัง

**สังกัดของโรงเรียนมัธยมศึกษา** ผลการวิเคราะห์พบว่าสังกัดของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษา มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจ น้อยกว่านักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของเอกชนถึงร้อยละ 61 ( $Exp(\beta) = 0.386$ )

**คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย** จากการทดสอบพบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กล่าวคือ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้น 1 หน่วย มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จะอยู่ในภาวะรอพิณิจลดลง ร้อยละ 85 ( $Exp(\beta) = 0.146$ )

**ประเภทของการสอบเข้าเรียน** จากการทดสอบพบว่า ประเภทของการสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ไม่มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจ กล่าวคือ นักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยโดยการจับสอบของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และการจับสอบโดยทบวงมหาวิทยาลัยไม่ส่งผลใด ๆ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจ

**ลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่สอบได้** จากการวิเคราะห์พบว่า ลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่ 2 มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะอยู่ในภาวะรอพิณิจน้อยกว่านักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่ 4 ถึงร้อยละ 60 ( $Exp(\beta) = 0.402$ )

**สายการเรียนในมหาวิทยาลัย** จากการวิเคราะห์พบว่า สายการเรียนในมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนสายวิทยาศาสตร์ มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะอยู่ในภาวะรอพิณิจสูงกว่านักศึกษาที่เรียนสายศิลปศาสตร์ถึง 3.4 เท่า ( $Exp(\beta) = 3.445$ )

**การกู้เงินยืมเรียน** ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรการกู้เงินยืมเรียนไม่มีความสัมพันธ์หรือ ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือการกู้เงินยืมเรียนหรือไม่กู้เงินยืมเรียนไม่ส่งผลต่อ โอกาสความน่าจะเป็นที่นักศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพิณิจ

**ตัวแปรจิตลักษณะ** จากการวิเคราะห์ พบว่าปัจจัยจิตลักษณะทั้ง 3 ด้าน คือ ความเชื่ออำนาจในคน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติต่อมหาวิทยาลัยไม่มีความสัมพันธ์หรือไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือความเชื่ออำนาจในคน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และเจตคติต่อมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ไม่ส่งผลต่อโอกาสความน่าจะเป็นที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ

**พฤติกรรมกรรมการเรียน** ประกอบด้วย

**การหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่ง** จากการทดสอบพบว่า การหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่ง มีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักศึกษาที่มีคะแนนการหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่งเพิ่มขึ้น 1 หน่วย มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจจะลดลงร้อยละ 6 ( $Exp(\beta) = 0.943$ )

**วิธีการทำงาน** ผลการวิเคราะห์พบว่า วิธีการทำงานไม่มีความสัมพันธ์หรือไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ กล่าวคือไม่ว่านักศึกษาจะใช้วิธีการเรียนเช่นใด เช่น จะจดบันทึกหรือไม่จดบันทึกขณะฟังคำบรรยาย จะทำบันทึกย่อหรือไม่บันทึกย่อ ก็ไม่ส่งผลต่อโอกาสความน่าจะเป็นที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ

## 9. การอภิปรายผล

การอภิปรายผลในการวิจัยครั้งนี้จะมุ่งเน้นไปที่การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยภูมิหลัง จิตลักษณะและพฤติกรรมทางการเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

### 9.1 ปัจจัยภูมิหลัง

9.1.1 **สังกัดของโรงเรียนมัธยมศึกษา** จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า สังกัดของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่นักศึกษายอมรับหรือสำเร็จการศึกษา มีความสัมพันธ์กับ โอกาสที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดโรงเรียนรัฐบาล มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่า นักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดโรงเรียนเอกชน ถึงร้อยละ 61 ( $Exp(\beta) = 0.386$ ) เหตุผลที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะ โรงเรียนของรัฐบาลมีความพร้อมในการจัดการศึกษามากกว่า โรงเรียนเอกชน ไม่ว่าจะเป็นด้านงบประมาณ รูปแบบการบริหาร การจัดการเรียนการสอน อาคารสถานที่ วัสดุครุภัณฑ์ อีกทั้งมีโอกาสในการคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียน ในขณะที่โรงเรียนเอกชนมีโอกาที่จะคัดเลือกนักเรียนเก่ง ๆ ใฝ่เรียนใฝ่รู้ ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล

มีความพร้อมในการเรียนมากกว่า และโอกาสที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ จึงน้อยกว่านักศึกษาที่จบจาก โรงเรียนมัธยมศึกษาของเอกชน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ มณจาร์ตัน ชูพินิจ, (2540 : 96) ที่พบว่านักศึกษาสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบจาก โรงเรียนเอกชน

9.1.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .001 กล่าวคือ นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้น 1 หน่วย มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจลดลงร้อยละ 85 ( $Exp(\beta) = 0.146$ ) เหตุผลเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็น ตัวบ่งชี้ถึงความรู้พื้นฐานของนักศึกษาได้ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูง อนุมานได้ว่ามีความรู้พื้นฐานดี เมื่อเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยย่อมสามารถที่จะ เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาบทเรียนและปรับตัวเข้ากับรูปแบบการเรียนในมหาวิทยาลัยได้อย่างดี โอกาสที่ผลการเรียนจะอยู่ในภาวะรอพินิจหรือสอบได้คะแนนต่ำจึงมีน้อยกว่า เมื่อเทียบกับนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับที่ต่ำ สอดคล้องกับงานศึกษาของ ภิญโญ สาธร (ม.ป.ป.) และปราณี โคตติเทพย์และคณะ (2530) มณจาร์ตัน ชูพินิจ (2540) และชิตชนก เชิงเขาว์และคณะ (2545) ที่พบว่าเกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แปลความได้ว่าถ้า นักศึกษาได้เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรี สูงด้วย และโรเมอร์ (Roemer, 1965 : 183-185) พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย แพทยศาสตร์เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการศึกษาในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ขณะที่แพสสัน (Passon, 1967 : 1143-1144) ก็พบว่าเกรดเฉลี่ยสะสม ในชั้นมัธยมศึกษาเป็นตัวทำนายเกรดเฉลี่ยชั้นปีที่ หนึ่งของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเพรส โนเช่นกัน

9.1.3 ประเภทของการสอบเข้าเรียน พบว่า ประเภทของการสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ไม่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจของนักศึกษา ทั้งนี้เพราะการจัดสอบของทั้ง 2 ระบบ ใช้หลักเกณฑ์เดียวกัน มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน กล่าวคือใช้เกณฑ์การพิจารณาจากคะแนนสอบ ในวิชาต่าง ๆ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของนักเรียนเหมือนกัน ดังนั้นผู้ที่สอบเข้าเรียนได้ไม่ว่าจะสอบ โดยระบบใดจึงมีคุณสมบัติไม่แตกต่างกัน

9.1.4 ลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่สอบได้ พบว่าลำดับคณะหรือสาขาวิชาที่สอบเข้า มหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในภาวะรอพินิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือนักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้คณะหรือสาขาวิชาลำดับที่ 2 มีโอกาสที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะอยู่ในภาวะรอพินิจน้อยกว่านักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้

คณะหรือสาขาวิชาลำดับที่ 4 ถึงร้อยละ 60 ( $Exp(\beta) = 0.402$ ) ทั้งนี้เนื่องจากการเลือกลำดับที่ของคณะหรือสาขาวิชาของนักศึกษา ส่วนใหญ่จะเลือกลำดับต้น ๆ ตามความสนใจและความถนัดของตน ส่วนลำดับท้าย ๆ มักจะเป็นการเลือกที่ไม่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของตน แต่เป็นการพิจารณาคณะหรือสาขาวิชาที่มีคะแนนรองลงมา เพื่อให้มีโอกาสสอบเข้าเรียนได้ การที่นักศึกษาได้เรียนในคณะหรือสาขาวิชาที่ตนเองมีความถนัดและมีความสนใจย่อมส่งผลให้สามารถปรับตัวเข้ากับการเรียนได้เป็นอย่างดี โอกาสที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะอยู่ในภาวะรอพินิจจึงมีน้อย ขณะที่ผู้ที่สอบเข้าเรียนได้ในลำดับท้าย ๆ ซึ่งเป็นสาขาที่ตนไม่ถนัดหรือไม่สนใจ โอกาสที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำหรืออยู่ในภาวะรอพินิจจึงมีสูงเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของมณชารัตน์ ชูพินิจ (2540) ที่พบว่าอันดับที่ของการเลือกโปรแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แปลความหมายได้ว่านักศึกษาที่เรียนในโปรแกรมวิชาที่เลือกไว้เป็นอันดับท้าย ๆ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักศึกษาที่เรียนในโปรแกรมวิชาที่เลือกไว้เป็นอันดับต้น ๆ

9.1.5 สายการเรียนในมหาวิทยาลัย จากการศึกษาพบว่า สายการเรียนในมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 กล่าวคือ นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์มีความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจมากกว่านักศึกษาสายศิลปศาสตร์ถึง 3.4 เท่า ( $Exp(\beta) = 3.445$ ) ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนสายวิทยาศาสตร์เป็นการเรียนที่เน้นการทดลองในห้องปฏิบัติการ การคิดคำนวณจากสูตรที่เป็นนามธรรม ขณะที่การเรียนสายศิลปศาสตร์เป็นการเรียนจากตำรา เน้นการจำและการเข้าใจ ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ความแตกต่างของลักษณะวิชาและวิธีการเรียนนี้เองที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างเห็นได้ชัดเจน นอกจากนี้เป็นไปได้ว่านักศึกษาสายวิทยาศาสตร์ที่สอบเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ส่วนใหญ่ผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากผู้ที่มีผลการเรียนสูงมักนิยมไปเข้าเรียนในคณะวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน เช่น คณะแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้โอกาสที่นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์จะมีผลการเรียนต่ำหรืออยู่ในภาวะรอพินิจจึงมีสูงกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของวลัยลักษณ์ อัคริรวงศ์ (2538 : 46) ที่พบว่านักศึกษาที่เรียนคณะวิชาต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกัน

9.1.6 การกู้เงินยืมเรียน พบว่าปัจจัยการกู้เงินยืมเพื่อการศึกษาไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจหรือกล่าวได้ว่าการกู้เงินยืมเรียนซึ่งเป็นตัวแปรที่เทียบเคียงได้กับฐานะทางเศรษฐกิจของนักศึกษาไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของมณชารัตน์ ชูพินิจ (2540 : 76) และธีระยุทธ รัชชะ (2544 : 71) ที่พบว่าฐานะทาง

เศรษฐกิจของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ  
อุดมศึกษา

### 9.2 ปัจจัยจิตลักษณะ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าปัจจัยจิตลักษณะทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความเชื่ออำนาจในตน แรง  
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติต่อมหาวิทยาลัยไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจของ  
นักศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการศึกษาค้างนี้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัว  
อย่างในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาที่สามารถผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลได้  
ซึ่งบุคคลเหล่านี้น่าจะมีคุณลักษณะพิเศษหรือมีจิตลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เช่นมีความเชื่ออำนาจใน  
ตนว่าความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ด้วยการกระทำของตนเอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการศึกษาหาความ  
รู้เพื่อการประกอบอาชีพที่ดีในอนาคต และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนในมหาวิทยาลัย

### 9.3 พฤติกรรมทางการเรียน

9.3.1 การหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่ง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าการหลีกเลี่ยง  
การผลัดวันประกันพรุ่ง มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจอย่างมีนัย  
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักศึกษาที่มีคะแนนการหลีกเลี่ยงการผลัดวันประกันพรุ่ง เพิ่มขึ้น  
1 หน่วย มีความน่าจะเป็นที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพิณิจจะลดลง ร้อยละ 6  
( $Exp(\beta) = .943$ ) ทั้งนี้เนื่องจากระบบการเรียนในมหาวิทยาลัยจะเปิด โอกาสให้นักศึกษาเรียนรู้  
และค้นคว้าด้วยตนเอง ให้นักศึกษารับผิดชอบและวางแผนการเรียนด้วยตนเอง ซึ่งสภาพการณ์เช่นนี้  
จะต่างจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่จะมีครูคอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ดังนั้นนัก  
ศึกษาคนใดที่ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ก็มักจะมีพฤติกรรมผลัดวันประกันพรุ่ง ไม่  
มีการวางแผนการเรียนและการทำงาน และการเตรียมตัว สอบ สอดคล้องกับจอร์จ สุงสว่าง (2524 :  
57) . สุวิมล เด่นสุนทร, (2525 : 89-92) ธีระยุทธ รัชชะ, (2544 : 72). Annis and Kent (1978 : 92-  
95). Barson (1986 : 2935-A) และ Wilkes (1988 : 2793-A) ที่พบว่านิสัยทางการเรียนเป็นตัวทำนาย  
เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์รวมหรือคะแนนเฉลี่ยสะสมรวมและ  
การค้นพบครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าด้านนักศึกษาหลีกเลี่ยงพฤติกรรมผลัดวันประกันพรุ่ง โอกาสที่ผลการ  
เรียนจะตกต่ำและอยู่ในภาวะรอพิณิจก็จะลดลง

9.3.2 วิธีการทำงาน พบว่าวิธีการทำงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน  
ในภาวะรอพิณิจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการทำงานหรือวิธีการเรียนนี้เป็นเทคนิคเฉพาะของแต่ละ  
บุคคล นักศึกษาบางคนจะต้องขีดเส้นแดงบนหนังสือเพื่อที่จะทำให้จำได้ ขณะที่บางคนจะอ่านแล้ว  
ทำบันทึกย่อจึงจะจำได้ บางคนจะอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนที่จะเรียน แต่บางคนจะกลับมาอ่านภาย  
หลังจากการฟังบรรยายแล้ว ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าวิธีการทำงานหรือวิธีการเรียนของนักศึกษาแต่ละ

คนจะไม่ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อค้นพบของ มณจาร์คัน ซุพินิจ (2540 : 96) ที่พบว่าวิธีการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏ

## 10 ข้อเสนอแนะ

10.1 ในการปฐมนิเทศนักศึกษาเข้าใหม่ ควรมีการบรรยายในหัวข้อเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะเรื่องการผลัดวันประกันพรุ่ง เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใหม่มีแนวทางในการปรับตัวเรื่องการเรียนรู้

10.2 คณะวิชาหรือสาขาวิชา ควรมีโครงการปรับพื้นฐานความรู้ให้กับนักศึกษาเข้าใหม่ เพื่อเตรียมความพร้อมทางวิชาการก่อนที่นักศึกษาจะเริ่มเรียนจริง โดยอาจจะกำหนดกลุ่มเป้าหมายอย่างชัดเจน เช่น นักศึกษาที่ผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่ำกว่า 2.50 สอบเข้าเรียนได้ในลำดับที่ 3 หรือ 4 และเข้าเรียนในสายวิทยาศาสตร์

10.3 กองกิจการนักศึกษาของมหาวิทยาลัย ควรจัดอบรมสัมมนาให้กับอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อช่วยกันคิดหาแนวทางการป้องกันไม่ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอยู่ในภาวะรอพินิจ ตลอดจนฝึกอบรมเทคนิคการให้คำปรึกษาเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจต่อไป

10.4 คณะหรือภาควิชา ควรมีระบบการติดตามและให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในภาวะรอพินิจ เช่น โครงการให้คำปรึกษาโดยเพื่อน (Peer Counseling) โครงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling) เป็นต้น